

נחמה נבון

איזון עדין

אני האסל נושא בנהירות הדללים.
אני החבל בקרקעית הבאר מעלה הרועה להשקות את העדר.
אני ההפרה.
אני הנדר.
אני הצמאון נשקף בעיני הצאן.

אני הרעד בקולו של שאול לדוד באשמרת הבקר, במדבר.
אני זויות עיניו, זולגות.
הקולף זה בני דוד, אמר וחזר ואמר.
אני קנאתו נשמטת
לצפחת המים, מראשותיו.

אני לעגה של מיכל לדוד מפזז בכרכוריו.
אני התרפים,
הניחה להטעות רודפיו.
אני שגעונו של דוד בגת.
אני פאב שפיותו.

אתה האיש, אמר נתן לדוד.
אתה העקבות.
אתה הדרך,
ענתה הלמות הנקישה
להלך

ההולך

לבידו

במדבר.

מתוך מבט בחמישה מהלכים